

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.473 - 474

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4-10 (Αγίου Γεωργίου)

Ευαγγέλιο Λουκ. ιστ΄, 19-31.

3 Νοεμβρίου 2019

Γιορτάζει με κάθε λαμπρότητα, σήμερα, η Ορθόδοξη Εκκλησία την ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου. Κι επειδή στην Κύπρο η γιορτή συμπίπτει με την περίοδο της σποράς των σιτηρών, η γιορτή είναι γνωστή ως εορτή «του Αγίου Γεωργίου του Σπόρου».

Είναι, όντως, μεγάλη η δόξα που απολαμβάνει ο άγιος Γεώργιος και στον ουρανό, και στη γη. Κατανοώντας ο υμνογράφος της Εκκλησίας το ύψος και το μεγαλείο του αγίου, νιώθει μια δυσκολία στην προσπάθειά του να τον εξυμνήσει και λέγει: «ποθῶ σου εξυμνεῖν τα θαυμάσια και πάλιν συστέλλομαι. Ὅταν γὰρ αὐτὰ εξαριθμῆσαι βουλευθῶ ὑπὲρ ἄμμον ευρίσκονται πληθυνόμενα». Θέλω να επαινέσω ὅσα θαυμαστά ἐγίναν γύρω ἀπὸ το πρόσωπό σου, ἀλλὰ νιώθω δυσκολία. Γιατί ὅταν προσπαθῆσω να τα μετρήσω, βρίσκονται πιο πολλά και ἀπὸ την ἄμμο της θάλασσας.

Μπορεῖ να συνιστᾶ υπερβολή, ἀλλὰ ο υμνωδὸς νιώθει πὼς ἐκεῖνος για τον ὁποῖο λέχθηκε στην Παλαιὰ Διαθήκη το: «δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει», εἶναι ὁ ἅγιος Γεώργιος. Γι'αὐτό και σ' ἓνα τροπάρῖο του για τον ἅγιο, ἀπευθύνεται στον προφητᾶνακτα Δαβὶδ και τον ρωτᾷ ευθέως: «Δεῦρο μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον· ὁ δίκαιος ἐκεῖνος ὁ ἐξανθήσας ὡς φοῖνιξ, τις και ποῖος ἐστί;» Κι ἀπαντᾷ ἀμέσως: « ὁ μεγάλαθλος ὑπάρχει Γεώργιος».

Ἡ πρώτη χριστιανική ἐποχή στην ὁποία ἔζησε (τα τέλη του 3ου μ.Χ. αἰώνα), ἡ μη ὑπαρξη, ἀκόμα, της ἰσχυρῆς χριστιανικῆς παράδοσης που ἔχουμε σήμερα, ἡ νεανική του ηλικία, το σωματικό του κάλλος, και ἡ θέση του στον Ρωμαϊκό στρατό, που του ὑπόσχονταν ἓνα μέλλον ἐλπιδοφόρο, καθὼς και ἡ ευγενική του καταγωγή και ὁ πλοῦτος των γονέων του, συνιστοῦσαν μια μεγάλη δυσκολία για τον Γεώργιο. Δεν ἦταν εὐκόλο να ἀρνηθεῖ ὅλα αὐτὰ και να προχωρήσει στο μαρτύριο. Κι ὁμως μπόρεσε. Προχώρησε «χαίρων» στο μαρτύριο. Διαισθανόταν ὅτι το μαρτύριο και οἱ ταλαιπωρίες του σήμαιναν συμμετοχή στα παθήματα του Χριστοῦ και, κατὰ συνέπεια, συμμετοχή και «εἰς τας μετὰ ταῦτα δόξας».

Για να ἔχει ἀντίκρουσμα και ὄφελος για μας ὁ εορτασμός της μνήμης του, θα πρέπει να ἐγκύψουμε στα μηνύματα που ἐκπέμπει με το μαρτύριό του ὁ ἅγιος Γεώργιος.

Το πρώτο μήνυμα που παίρνουμε ἀπὸ το μαρτύριό του εἶναι πὼς το μαρτύριο ἦταν και εἶναι πάντα συνυφασμένο με τη μαρτυρία της χριστιανικῆς ζωῆς· και πὼς οἱ θλίψεις, οἱ κακουχίες και οἱ διωγμοὶ εἶναι παντοτινά γνωρίσματα της ζωῆς, κυρίως των ευσεβῶν, των συνειδητῶν, Χριστιανῶν.

Μπορεῖ ὁ ἅγιος Γεώργιος να ἦταν σύμβολο ἀρετῆς και τύπος καλοσύνης, και πράγματι ἦταν. Μπορεῖ τους πάντες να ευεργετοῦσε και

κανένα να μην έβλαψε. Μπορεί να ήταν ανώτερος από πάθη και η παρουσία του να φανέρωνε παντού τον Θεό της αγάπης και της παρακλήσεως. Όμως, εφόσον «ο κόσμος εν τω πονηρώ κείται», δεν διέφυγε θλίψεις και βασανιστήρια, δεν διέφυγε το μαρτύριο και τον θάνατο. Και διαλαλεί αυτήν την πραγματικότητα σ' όλους εμάς, προετοιμάζοντάς μας για το τι θα συναντήσουμε στον κόσμο τούτο.

Το μαρτύριο του Αγίου Γεωργίου στέλλει και το μήνυμα, ότι μπορεί μεν η ζωή να είναι ύψιστο αγαθό, αλλά αξίζει η θυσία της για ανώτερα ιδανικά. Ο Άγιος Γεώργιος είχε τα πάντα στη ζωή αυτή. Δεν διστάζει, όμως, να θυσιάσει τη ζωή του, όταν βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα να προδώσει τις αρχές του, την πίστη του, τον Ιησού Χριστό. Είχε ιεραρχήσει σωστά τις αξίες και τα ιδανικά. Σε μια σωστά ιεραρχημένη κλίμακα τω αξιών η πίστη στον Θεό, η πατρίδα, η οικογένεια, η αξιοπρέπεια, βρίσκονται πάνω από τη βιολογική μας ύπαρξη.

Αν τη σωτηρία των άλλων θα υπηρετούσε η θυσία της ζωής, δεν θα πρέπει να διστάζουμε να προχωρούμε προς τούτο. Ο ίδιος ο Χριστός αξιολόγησε και τη δική του θυσία. Η προσέλκυση των ανθρώπων στην πίστη προϋπόθετε τον δικό του σταυρικό θάνατο. «Καγώ εάν υψωθώ εκ της γης, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν», είπε. Το αίμα του εθεμελίωσε την Εκκλησία.

Τέλος, ο Άγιος Γεώργιος με το μαρτύριό του δείχνει τη σωστή πορεία που οδηγεί τον άνθρωπο στον σωστό προορισμό του, στην πραγματική ευτυχία. Είχε κι αυτός χρήματα και κτήματα πολλά και μπορούσε να αποκτήσει περισσότερα. Κατάλαβε, όμως, πολύ σωστά, ότι «ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εκ των υπάρχόντων αυτού»· κι είχε κατανοήσει τους κινδύνους, που εμπερικλείει η προσκόλληση στην ύλη. Είχε και δόξα πολλή, σε σχέση με την ηλικία του, ο Γεώργιος. Και σίγουρα θα αποκτούσε κι άλλη, αφού ήταν νικηφόροι οι συνεχείς πόλεμοι του Ρωμαϊκού στρατού. Η θέση του στο στράτευμα προϋπόθετε και γνώσεις πολλές, που θα μπορούσαν να καλλιεργηθούν και να πολλαπλασιαστούν στο μέλλον. Κι όμως ο Γεώργιος τα περιφρόνησε όλα αυτά, «ίνα Χριστόν κερδήση», για να βρει το πλήρωμα της ευτυχίας. Φωνάζει έτσι έμπρακτα και σ' εμάς: «Μιμηταί μου γίνεσθε». Μόνον κοντά στον Χριστό, μας λέει, θα βρείτε τη μόνιμη χαρά και ευτυχία.

Στην εποχή μας, που έχουμε απομακρυνθεί από αξίες και ιδανικά, τώρα που τα ζωντανά πρότυπα όσο πάμε και λιγοστεύουν, χρειαζόμαστε περισσότερο τον Άγιο Γεώργιο. Έχει να πει κάτι σε όλους. Γι' αυτό ας τον παρακαλέσουμε στην προσευχή μας, να έρθει κοντά μας. Στην οικογένεια, στην κοινωνία, στην πατρίδα μας. Και με τις πτέρυγές του να μας σκεπάσει και να μας προστατεύσει από κάθε παγίδα και μεθοδεία του διαβόλου.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιον: Λουκα ι' 25-37

10 Νοεμβρίου 2019

Νομικός ονομάζεται, από τον ευαγγελιστή Λουκά, ο Ισραηλίτης θεολόγος που γνώριζε και δίδασκε τον Μωσαϊκό νόμο. Πλησίασε τον Χριστό και προσπάθησε να δυσκολέψει ή και να εκθέσει τον Κύριο μας, με την απάντηση που νόμιζε ότι θα του έδινε, ζητώντας υποκριτικά να μάθει πώς θα κληρονομήσει την βασιλεία των ουρανών. Περιορίζεται ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, να του υποδείξει, να αναφέρει τι είναι γραμμένο στον νόμο και που φυσικά πρέπει να τηρήσει στη ζωή του. Εκτός λοιπόν από την απόλυτη αγάπη που οφείλεται στον Κύριο και Θεό του, πρέπει σημειώνεται στον νόμο, να αγαπήσεις «και τον πλησίον σου ως σεαυτόν», συμπληρώνει ο νομικός.

Όσotόσο θέλοντας και πάλι να προκαλέσει τον Κύριο, ερωτά παρουσιάζοντας άγνοια για το «τις εστι μου πλησίον;».

Ευκαιρία στον Κύριο μας, να καθορίσει την έννοια «πλησίον», αγαπητοί μου αδελφοί, με την ανάπτυξη της καταπληκτικής παραβολής του καλού Σαμαρείτη. Διαφορετικοί άνθρωποι με διαφορετικό τρόπο αντιμετωπίζουν τον «πλησίον» συνάνθρωπό τους, αυτόν που βρίσκεται κοντά μας και έχει κάποια ανάγκη. Ανάγκη πρώτα υλική. Έπειτα προβλήματα σχέσης με τους άλλους ανθρώπους. Προβλήματα οικογενειακά, ψυχολογικά. Ποικίλα, μικρά και μεγάλα. Κάποια είναι εύκολα και χωρίς μεγάλη και σοβαρή βοήθεια, λύνονται και άλλα απαιτούν σύνθετη ή και πολύχρονη προσπάθεια.

Τον τραυματισμένο της παραβολής, ένας ιερέας και έπειτα ένας λευίτης πέρασαν αδιάφορα ή ίσως και επειδή φοβήθηκαν, συνέχισαν τον δρόμο. Ο Σαμαρείτης, που πολύ λίγο τον εκτιμούσαν οι Ιουδαίοι, δηλαδή και ο ιερέας και ο λευίτης, σταμάτησε, φρόντισε με κάθε μέσο, που διέθετε, τα τραύματά του. Και όχι μόνο αυτό. Κατέβηκε από το ζώο του, τον τοποθέτησε πάνω σ' αυτό. Τον μετέφερε στο πανδοχείο που έμεινε. Πλήρωσε για τη διαμονή του και ανέλαβε την υποχρέωση για τα πιθανά επιπλέον έξοδα της νοσηλείας του, να πληρώσει κατά την επιστροφή του. Ο Σαμαρείτης αποδείχτηκε, όπως παραδέχτηκε ο νομικός, ότι αυτός είναι ο πλησίον.

Εμείς όμως πώς βλέπουμε σήμερα τον «πλησίον»; Ή ακόμη ποιος είναι, ποιος θεωρείται, ο πλησίον; Η εποχή μας, αγαπητοί μου, χαρακτηρίζεται κυρίως από την αδιαφορία των ανθρώπων για το τι συμβαίνει γύρω μας. Βασανιστικά μας απασχολούν τα καθημερινά πολύπλοκα προβλήματα μας. Βέβαια δεν λείπει η οργανωμένη ενσυνείδητη, ειλικρινής φιλανθρωπία, αλλά και η επιδεικτική, υποκριτική, προς το θεαθήναι. Φυσικά οποιαδήποτε μορφή φιλαλληλίας δεν κάνει κακό. Αλλά η φροντίδα για τον πλησίον, όταν συνοδεύεται από την αγάπη μας και το ενδιαφέρον μας, έχει πραγματική αξία και ενώπιον του Θεού, και ικανοποιεί και αυτόν που την προσφέρει. Γιατί το να αγαπήσεις τον πλησίον σου όπως ακριβώς τον εαυτό σου, είναι εντολή του Θεού. Δεν μπορεί λοιπόν, να αδιαφορείς για πλάσματα του Θεού, που έχουν ανάγκες, που ίσως μόνο εσύ σε κάποιες περιπτώσεις μπορείς να αντιμετωπίσεις.

Και όμως εύκολα έρχεται στο νου μας η δικαιολογία, όταν μας ζητήσουν βοήθεια ή να βοηθήσουμε κάποιους αναξιοπαθόντες. Λέμε λοιπόν: Το κράτος τι κάνει; Εγώ πληρώνω φόρους. Ας φροντίσουν οι αρμόδιοι. Ή, ας δώσει και η Εκκλησία! Πως διαχειρίζεται τις εισφορές των πιστών; Έχει τόση περιουσία! Ασφαλώς τόσο το κράτος με τα αρμόδια όργανά του, όσο και η Εκκλησία πρέπει να φροντίζουν εκείνους που έχουν ανάγκη. Το καθήκον όμως, το δικό μας, παραμένει. Η υποχρέωσή μας να βλέπουμε τους αδελφούς μας, τους συνανθρώπους μας, δεν μπορεί να παραλείπεται. Το ενδιαφέρον και η αγάπη μας για τον πλησίον, η ευθύνη μας να σκύψουμε με ειλικρινές ενδιαφέρον στα προβλήματα του, αλλά και το καθήκον τήρησης των εντολών του Θεού, βρίσκονται πάντοτε μπροστά μας.

Να σημειώσουμε επίσης, αγαπητοί μου, ότι η αξία της φροντίδας για τον πλησίον δεν εξαρτάται από το είδος ή την ποσότητα υλικών αγαθών. Εύκολα μπορούμε να διαθέσουμε από το περισσευμά μας, αλλά περισσότερη αξία έχει όταν στερούμεθα για να δώσουμε, ή οπωσδήποτε όταν δίνουμε χωρίς να διαθέτουμε και τόσο πολλά. Ακόμη δεν είναι μόνο η υλική ή οικονομική βοήθεια αναγκαία. Το ενδιαφέρον μας για την επίλυση προβλημάτων, μπορεί να ανακουφίσει τον συνάνθρωπό μας, περισσότερο από λίγα χρήματα! Η προσφορά μιας συμβουλής, που συνοδεύεται από την ειλικρινή, ανυπόκριτη αγάπη μας, μπορεί να βγάλει τον άλλον από μια φοβερά δύσκολη κατάσταση. Εκτός των άλλων ο καλός Σαμαρείτης, ίσως κινδύνεψε, βοήθησε όμως οικειοθελώς, κάποιον που δεν του ζήτησε τίποτε, πρόσφερε υλικά μέσα και δεν περίμενε καμιά ανταπόδοση. Είναι αλήθεια στην σημερινή δύσκολη εποχή, δεν ανοίγουμε εύκολα την πόρτα μας, όταν κάποιος την κτυπά, φοβούμενοι από επικίνδυνους κακούς ανθρώπους. Υπάρχουν πολλοί που ενώ πράγματι υποφέρουν, δυστυχούν, λόγω της αξιοπρέπειάς τους, ντρέπονται να ζητήσουν. Αυτούς πρέπει να τους βρούμε και να τους συνδράμουμε. Ενώ άλλοι υποκρινόμενοι ότι δυστυχούν, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την φιλαλληλία μας. Σημειώνει ο λόγος του Θεού ότι όπως ιδρώνει το χέρι σου για να αποκτήσεις κάτι, έτσι πρέπει να προσέχεις όταν το δίνεις. Όμως αυτά δεν θα περιορίσουν το καθήκον μας να βοηθούμε. Πολλοί άνθρωποι υποφέρουν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο. Σχεδόν όλοι μας, πρέπει να το παραδεχτούμε, έχουμε ανάγκη για κάποιο είδος βοήθειας. Γιατί δεν είναι μόνο υλικές οι ανάγκες των ανθρώπων. Κι αν αυτή τη στιγμή, δε μας λείπει τίποτε, θα έρθει κάποια άλλη, που θα ζητούμε και εμείς βοήθεια και συμπαράσταση.

Γιαυτό, αγαπητοί μου, να ενδιαφερόμαστε για τους γύρω μας. Με ειλικρίνεια να συμπαραστεκόμαστε στα προβλήματά τους. Με τον τρόπο αυτό, εκτός του ότι τηρούμε την σημαντικότερη εντολή του Θεού, βοηθούμε τον συνάνθρωπό μας και νοιώθουμε την θεία ικανοποίηση ότι κάνουμε κάποιο καλό, ανακουφίζουμε τον πόνο του πλησίον. Και ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί μας και στις δύσκολες στιγμές θα έρχεται συμπαραστάτης και βοηθός. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16-21

17 Νοεμβρίου 2019

«Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχὴν σου απαιτοῦσιν ἀπὸ σου, α δε ητοιμάσας τίνη ἔσται;»

Κατέστρωσε καλά τα σχέδιά του ο πλούσιος της παραβολῆς. Προς στιγμήν βρέθηκε, βέβαια, σε απορία και αμηχανία, πού να συγκεντρώσει και ασφαλίσει τα πλούσια προϊόντα της μεγάλης αγροτικής περιοχῆς του. Βρήκε, ὅμως, την λύση. Αποφάσισε και σχεδίασε να γκρεμίσει τις αποθήκες του, να οικοδομήσει άλλες πιο ευρύχωρες για να αποθηκεύσει σ' αυτές ὅλα τα προϊόντα του, ὥστε να τα ἔχει και να τα απολαμβάνει αυτός μόνος για χρόνια πολλά. Και το εγωιστικό σχέδιο το ἔθεσε σε εφαρμογή, Ἐνα, εκτός των άλλων, δεν υπολόγισε· τον θάνατο. Και ἰδού ὅτι ο Κύριος της ζωῆς και του θανάτου, ο Κύριος των πάντων του εἶπε: «άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχὴν σου απαιτοῦσιν ἀπὸ σου, α δε ητοιμάσας τίνη ἔσται;».

Πιθανόν μερικοί σύγχρονοι του, ὅταν εἶδαν την δραστηριότητα που ανέπτυξε, τις αποθήκες που ἔκτισε, τα ανυπολόγιστα αγαθά που συγκέντρωσε, πιθανόν να τον θαύμασαν, να τον παῖνεψαν και να τον ζήλεψαν. Αλλά πολλοί ἄνθρωποι κρίνουν επιπόλαια και επιφανειακά τα πράγματα, ὄχι με σύνεση και με ὀρθά κριτήρια. Ὅσα επαινετικά και αν εἶπαν οι ἄλλοι γι' αυτόν, ὅσα συγχαρητήρια για την εξυπνάδα και νοικοκυροσύνη του αν του ἔδωσαν, δεν ἔχουν καμιά αξία. Αξία και σημασία ἔχει ο χαρακτηριζομὸς που του ἔδωσε ο Θεός. Και ο Θεός τον ονόμασε άφρονα, δηλαδή μωρόν, ἀνόητο, ἀπερίσκεπτο. Γιατί;

Πρῶτον, διότι υπέπεσε στο μεγάλο λάθος να θεωρήσει αποκλειστικά δική του την «χώραν», τα χωράφια και τα κτήματά του, δικά του επίσης και τα προϊόντα της, τα οποία ἀπὸ μεγάλη φιλαυτία κυριευμένος, τα χαρακτήρισε ὡς «αγαθά του», ὡς «γενήματά του». Λησιμόνησε ὅτι τους αγρούς δεν τους κατασκεύασε εκ του μη ὄντος αυτός, δεν τους ἔφερε ἀπὸ κάποια ἄλλη περιοχή και οὔτε, φυσικά, μπορούσε να τους μετακινήσει ἀπὸ τόπο σε τόπο. Και ἀκόμη περισσότερο δεν ἔχει την δύναμη να τους πάρει μαζί του μετὰ θάνατο. Αυτός γυμνός γεννήθηκε, γυμνός και θα ἔφυγε. Η γη και ὅσα βρίσκονται σ' αυτήν εἶναι ἔργα του Θεοῦ και ἀνήκουν σε Αυτόν: «Του γαρ Κυρίου η γη, και το πλήρωμα αυτής», λέγει ο Ψαλμωδός (Ψαλμ. κγ' 1).

Αλλά οὔτε και τα προϊόντα της «χώρας» του ἀνήκαν, ἔστω και αν αυτός κανόνιζε τις εργασίες, επέβλεπε και φρόντιζε για την παραγωγή. Διότι, αν ο Θεός δεν στείλει τους κατάλληλους καιρούς, μάταιοι και ἀκαρποὶ εἶναι οι κόποι και οι μόχθοι των ἀνθρώπων. Ο Θεός ὀρισε την ευεργετική διαδοχή των εποχών. Αυτός στέλλει τους εὐκρατοὺς καιρούς, δίνει στην γη, κατὰ τον κατάλληλο χρόνο, τη βροχή, ὥστε να ευοδώνεται η καρποφορία και να μαζεύουν οι ἄνθρωποι «τον σίτον και τον οἶνον και το

έλαιον (Δεύτερ. ια' 14). Δεν είναι, λοιπόν, παραλογοισμός και αφροσύνη, να οικειοποιείται κανείς ξένα αγαθά και να καυχάται γι' αυτά σαν να είναι δικά του;

Ήταν ακόμα άφρων ο πλούσιος της παραβολής, διότι ήταν ακόρταγος και σκληρόκαρδος. Είχε αποθήκες, όχι μια αλλά πολλές. Και οι πολλές και ευρύχωρες αυτές αποθήκες του, θα μπορούσαν να χωρέσουν ένα πολύ μεγάλο, το μεγαλύτερο μέρος των προϊόντων του. Όσα θα του περίσσευαν θα μπορούσε να τα διαθέσει για τους φτωχούς, για τα ορφανά και τις χήρες, ώστε και εκείνοι λιγότερο, και αυτός περισσότερο, να απολαύσουν την ευλογία αυτή του Θεού. Αλλά τους φτωχούς, ίσως και τους εργαζόμενους στα κτήματά του, δεν τους υπολόγισε καθόλου, και κυριεύθηκε από καταθλιπτικές μέριμνες, υπεβλήθη σε εξαντλητικούς κόπους για το κτίσιμο των αποθηκών, ταλαιπωρήθηκε ασφαλώς πολύ, ενδεχομένως μέρα και νύκτα, για να αποθηκεύσει τα πάντα, ώστε να μη καθεί τίποτε. Όλα δε αυτά πιθανόν να του κλόνισαν την υγείαν και να συντόμευσαν τη ζωή του. Δεν είναι αυτό παραφροσύνη;

Το μέγεθος της αφροσύνης φαίνεται και από τα λόγια, που είπε ενόψει της συγκέντρωσης των πολλών αγαθών του. Είπε: «ερώ τη ψυχή μου, ψυχή έχεις πολλά αγαθά, κείμενα εις έτη πολλά, αναπαύσου, φάγε, πίε, ευφραίνου». Ταλαιπώρος πλούσιος! Γυμνός από κάθε ευγενές ιδανικό, εντελώς άμοιρος και από ίχνος αγάπης, ασυγκίνητος και ακίνητος προς κάθε καλή πράξη, υπεβίβασε τον εαυτόν του στην τάξη των ζώων, τα οποία από το ένστικτον και μόνον κινούμενα ενδιαφέρονται αποκλειστικά και μόνον για να φάνε, να πιούν και να αναπαυθούν.

Το αποκορύφωμα της μωρίας και ανοησίας του φαίνεται και στην ανεδαφική διαβεβαίωση που έδωσε στον εαυτόν του, ότι θα ζήσει για χρόνια πολλά για να απολαμβάνει τα αγαθά του! Αλλά αυτός ήταν ο κύριος της ζωής και του θανάτου του; Αυτός είχε ορίσει την μέρα της γεννήσεως του, την ώρα της εκδημίας του, την διάρκεια του βίου του; Είχε κάμει κανένα συμβόλαιο με τον θάνατον, ή είχε καμμιάν εξουσία να τον διατάξει, να έλθει μετά «έτη πολλά»; Λησιμόνησε ότι στα χέρια του Θεού βρίσκεται η ζωή και ο θάνατος των ανθρώπων. Αλλά όταν κυριεύσει τον άνθρωπο η υλοφροσύνη και η πλεονεξία, τότε σκοτίζεται το λογικό, σβήνει η ορθοφροσύνη και ο άνθρωπος παραλογίζεται, γίνεται άφρων, ανόητος.

Αδελφοί μου,

Ας φυλαχθούμε από αυτήν την τρομερή αφροσύνη. Ποτέ να μην υποδουλώσουμε τον εαυτόν μας στα υλικά αγαθά, είτε πολλά είτε λίγα είναι αυτά, και να μην εξαρτηθούμε από αυτά την χαρά και ευτυχίαν μας. Θα τα απολαμβάνουμε με μέτρο ως δώρα του Θεού, θα προσφέρουμε από αυτά σ'όσους έχουν ανάγκη και ποτέ να μη λησιμονούμε ότι είμαστε πάροικοι και παρεπίδημοι στην γη αυτή. Η αιώνια ζωή, για την οποίαν έχουμε κληθεί, υπάρχει στον ουρανό, πλησίον του Θεού. Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18-27

24 Νοεμβρίου 2019

**«Τι ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω; ... Ο Ιησούς εἶπεν αὐτῷ· ἐτι ἐν σοι λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι»
(Λουκ. ιη' 18 καὶ 22)**

Ο άνθρωπος του σημερινού Ευαγγελίου βρίσκεται μπροστά σε ένα αδιέξοδο. Και τούτο γιατί, ενώ από τη μια εκπληρώνει τα θρησκευτικά του καθήκοντα με την εφαρμογή των διατάξεων του Μωσαϊκού νόμου και από την άλλη ικανοποιεί κάθε επίγεια επιθυμία του, λόγω του μεγάλου του πλούτου, εν τούτοις νιώθει μέσα του ένα κενό. Κάτι του λείπει. Και αυτό το κάτι δεν του επιτρέπει να χαρεί τη θρησκευτική του ζωή, αλλά ούτε και τα πλούσια αγαθά του. Αυτή η έλλειψη, αυτό το κενό που νιώθει μέσα του, οδηγεί τα βήματα του μπροστά στον Χριστό και τον ρωτά: «Τι ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω ; » Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Μέσα από το ερώτημα του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου υπάρχει η βεβαιότητα για την ύπαρξη της αιώνιας ζωής, αλλά την ίδια στιγμή υπάρχει και η έντονη επιθυμία για την κατάκτησή της. Παράλληλα αναγνωρίζει ότι η αιώνια ζωή είναι μεν δώρο και προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο , αλλά την ίδια στιγμή γίνεται και αγώνισμα για τον άνθρωπο και ότι η κατάκτησή της επιτυγχάνεται μέσα από την έμπρακτη συμβολή του. Για τούτο και δικαιολογημένα ρωτά: «Τι ποιήσας; » Τι πρέπει να κάμω;

Ο άνθρωπος ως πνευματούλική οντότητα έλκεται τόσο από την αναζήτηση του Θεού, όσο και την απόλαυση των επίγειων αγαθών. Η συνύπαρξη αυτού του πόθου απαιτεί το λιγότερο μια ισορροπία για να εξασφαλίσει σχετική ηρεμία. Αν αυτή η ισορροπία διαταραχθεί, τότε κινδυνεύει όπως και ο σχοινοβάτης να βρεθεί στο κενό.

Η απάντηση του Χριστού είναι ξεκάθαρη. Η αίσθηση της τελειότητας, που είναι αίσθηση πληρότητας, επιτυγχάνεται μέσα από μια θρησκευτικότητα που συνδέει άμεσα τον άνθρωπο με το οικογενειακό και το κοινωνικό του περιβάλλον. Για τούτο από τις εντολές του Δεκαλόγου του αναφέρει αυτές που αφορούν το σεβασμό της τιμής, της ζωής, της περιουσίας του συνανθρώπου, καθώς και την αποφυγή της ψευδομαρτυρίας. Ακόμα ιδιαίτερα σημαντική θεωρεί την εντολή που αφορά την τιμή και το σεβασμό προς τους γονείς, σαν ένδειξη αναγνώρισης της προσφοράς των γονιών προς τα παιδιά. Ο Ίδιος παρά το ότι, ως Θεός ομολογεί: « Ότι ἐν τοῖς του Πατρὸς μου δεῖ εἶναι με», εντούτοις, κατά τον ευαγγελιστή Λουκά, μετά την ολοκλήρωση της επίσκεψής του στα Ιεροσόλυμα στην ηλικία των δώδεκα χρόνων «κατέβη μετ'αυτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ καὶ ἦν υποτασόμενος αὐτοῖς» (Λουκ. β' 49 καὶ 51).

Ο δρόμος, λοιπόν, που οδηγεί προς το Θεό περνά μέσα από το σεβασμό και την προσφορά προς τον συνάνθρωπο. Ο δρόμος προς τον Θεό περνά μέσα από το δόσιμο και τη θυσία. Αν δεν υπάρξει αυτή η αίσθηση της ολοκληρωτικής προσφοράς, είτε προς τον Θεό, είτε προς τον συνάνθρωπο, τότε δεν μπορεί να υπάρξει και η αίσθηση της πληρότητας. Η πληρότητα είναι το επιστέγασμα της αγωνιστικής πορείας προς την τελείωση. Μιας πορείας που έχει σαν πρότυπο τον Χριστό, ο οποίος «εταπείνωσεν εαυτὸν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. β' 8) και ο οποίος παράλληλα ομολόγησε ότι: «ουκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι και δούναι την ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. κ' 28).

Η τελείωση, λοιπόν, επιτυγχάνεται μέσα από την εφαρμογή του συνόλου των αρετῶν και ιδιαίτερα της αρετῆς της αγάπης. Παράλληλα η πορεία προς την τελείωση γίνεται όταν περιοριστεί σε μίαν τυπική εφαρμογή των καθηκόντων που αφορούν τον Θεό και τον άνθρωπο. Ἄρα η τελείωση δεν εξασφαλίζεται με την εφαρμογή μιας μεμονωμένης ή και περισσοτέρων εντολῶν ἀλλὰ περνά μέσα από το ολοκληρωτικό δόσιμο του ἀνθρώπου στον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Αυτό το ολοκληρωτικό δόσιμο ζήτησε σήμερα ο Χριστός ἀπό τον ἄρχοντα. Η αφοσίωση προς τον Θεό, τότε μόνον είναι ολοκληρωτική όταν αυτή εκδηλωθεῖ μέσα ἀπό μίαν ολοκληρωτική προσφορά προς τον συνάνθρωπο: «Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον και διάδος πτωχοῖς... και δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι ». Πούλησε ὅσα ἔχεις και δώσε τα χρήματα στους φτωχοῦς... κι ἔλα να με ἀκολουθήσεις, κι ἔτσι θα ἔχεις θησαυρό κοντά στον Θεό.

Η αγάπη προς τον Θεό περνά μέσα ἀπό το ολοκληρωτικό δόσιμο του ἀνθρώπου προς τον συνάνθρωπο, ὅπως διατυπώνεται σήμερα στην προτροπή «πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον και διάδος πτωχοῖς ... και δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Δύσκολο αυτό που καλούμαστε να κάνουμε, ἀλλὰ ὄχι ἀδύνατο. Δύσκολο μὲν, γιατί πρέπει να εντοπίσουμε το «ένα», που είτε σαν παράλειψη, είτε σαν ἀδυναμία μᾶς ταλαιπωρεῖ και στη συνέχεια να το εξουδετερώσουμε. Ὅμως το δύσκολο δεν είναι και ἀκατόρθωτο. Γιατί ὅπως μᾶς εἶπε σήμερα ο Χριστός : «τα ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δύνατα παρά τῷ Θεῷ εστίν». Ἐτσι ὅταν τη δική μᾶς θέληση την ενώσουμε με την δύναμη του Θεοῦ, τότε ὅλα θα είναι κατορθωτά.

Ἀδελφοί μου ἀν ἡ «τελειότητα» στην προσωπικότητα ἢ το ἦθος μᾶς είναι «ολοφάνερα» τότε θα πρέπει να προβληματιστούμε. Γιατί, στο βάθος υπάρχει το ἐνδεχόμενο, για να μην πούμε ἡ βεβαιότητα, να κρύβεται μίαν ἀδυναμία, που σαν ἄλλη «Ἀχιλλεὺς πτέρνα», ὅταν εκδηλωθεῖ θα ἀμαυρώσει το «τέλειο» παρελθόν μᾶς, ὅπως ἐγίνε και με τον ἄρχοντα του σημερινοῦ ευαγγελίου. Ἀς ἀναζητήσουμε το δικό μᾶς «ένα» που μᾶς χωρίζει ἀπό την τελειότητα και ἀς το εξουδετερώσουμε. Ἀμήν

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β',-14-22

Ευαγγέλιο Λουκ. ιη', 35-43.

1 Δεκεμβρίου 2019

«Ανάβλεψον· η πίστις σου σέσωκέ σε» (Λουκ. ιη',42)

Ήταν, χωρίς αμφιβολία, μεγάλη η ταλαιπωρία του τυφλού της Ιερικούς. Τυλιγμένος για χρόνια στο σκοτάδι, επιβίωνε απλώς, με τις ελεημοσύνες των περαστικών, χωρίς αξιώσεις μιας υποφερτής ανθρώπινης ζωής. Κάποια στιγμή, όμως, παρουσιάζεται στη ζωή του ο Χριστός, που του χαρίζει το φως και του δημιουργεί προϋποθέσεις, μιας ανετότερης ζωής, λουσιμένης και στο φως της θεογνωσίας.

Καθ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του, ο Χριστός «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας». Σκόρπιζε απλόχερα τις ευεργεσίες Του· δρούσε πάντοτε στοχευμένα, έχοντας υπόψη Του κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Ήθελε να κατοχυρώνει τη διδασκαλία Του με τα θαύματά Του. Μιλούσε «ως εξουσίαν έχων» κι αποδείκνυε αυτή την εξουσία Του με τη δύναμη των θαυμάτων Του. Έτσι, αφού μίλησε π.χ. στην αδελφή του Λαζάρου και της είπε ότι Αυτός είναι η ανάσταση και η ζωή και ότι «ο πιστεύων εις Αυτόν καν αποθάνη ζήσεται», προχωρά αμέσως και ανιστά τον Λάζαρο. Σε άλλη περίπτωση δίδαξε πως θα έτρεφε τον λαό Του μέσα στους αιώνες- με το Σώμα και το Αίμα Του- κι αμέσως, για να δείξει τη θεϊκή δύναμή Του, και ότι ήταν κατορθωτά αυτά που υποσχόταν, με την ευλογία Του πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια, χορταίνοντας ένα πλήθος ανθρώπων. Κι όταν μίλησε ότι Αυτός είναι το φως του κόσμου, και όποιος Τον ακολουθεί δεν θα «περιπατήσει εν τη σκοτία», προς επιβεβαίωση των λόγων του, χάρισε θαυματουργικά, το φως στον εκ γενετής τυφλό.

Τα θαύματα ήταν κι ένας τρόπος ενδυνάμωσης της πίστης των ανθρώπων, σε μιαν εποχή που δεν υπήρχε, ακόμα, η παράδοση της Εκκλησίας. Κάθε θαύμα, όμως, είχε κι επιμέρους μηνύματα στους ανθρώπους της τότε εποχής, αλλά και σ'εμάς, σε κάθε εποχή.

Έτσι, με τη σημερινή θαυματουργία δίνεται το μήνυμα ότι η Μεσσιανική εποχή έφτασε και ο Μεσσίας βρισκόταν ανάμεσα στον λαό Του. Οι Εβραίοι, που μελετούσαν την Παλαιά Διαθήκη, ήξεραν από τις διδασκαλίες των προφητών ότι κατά τη Μεσσιανική εποχή «τυφλοί αναβλέπουσι και κωλοί περιπατούσι...» Έτσι η θεραπεία του τυφλού της Ιερικούς δηλώνει σήμερα ότι ο Μεσσίας έφθασε γι'αυτό και ενεργεί τέτοια θαύματα.

Πληροφορούμαστε, ύστερα, για τη μεγάλη αξία αλλά και τη μεγάλη δύναμη της πίστης. Αυτή χάρισε σήμερα στον τυφλό την όρασή του, σύμφωνα και με τα λόγια του Χριστού: «Η πίστις σου σέσωκέ σε». Πίστη δεν είναι η προσμονή κάποιου πράγματος, που είναι προφανές και λογικό. Η πίστη εισάγει το υπέρλογο στη ζωή μας. Μας παραδίδει με εμπιστοσύνη στα

χέρια του Θεού. Είναι μια έκτη αίσθηση που δίνει υπόσταση, από τώρα, στις υποσχέσεις του Θεού για το μέλλον.

Ήξερε ο τυφλός ότι ανθρωπίνως ήτο αδύνατο να θεραπευθεί. Θα έκαμε, οπωσδήποτε, πολλές προσπάθειες σε πολλούς γιατρούς. Πιστεύει, όμως, στη θεότητα και παντοδυναμία του Χριστού και πετυχαίνει το ποθούμενο. Είναι ένα μήνυμα για μας, τους σημερινούς ανθρώπους ιδιαίτερα, που εμπιστευόμαστε τους ανθρώπους, την Επιστήμη και την Τεχνολογία κι αγνοούμε τον Θεό και τη δύναμή Του.

Διδασκόμαστε, ακόμα, πως ο Θεός σέβεται απόλυτα την ελευθερία του ανθρώπου. Ασφαλέστατα ο Χριστός γνώριζε τι ήθελε ο τυφλός, φωνάζοντας συνεχώς «Ιησού υιέ Δαβίδ ελέησόν με». Για να δείξει όμως ότι δεν παραβιάζει την ελευθερία του, τον ρωτά «τι σοι θέλεις ποιήσω;» Θέλει ξεκάθαρα να ακούσουν και όσοι βρίσκονταν εκεί, ότι το θαύμα γίνεται ύστερα από αίτηση του ενδιαφερομένου. Είναι για τον ίδιο λόγο που και τον παραλυτικό της Βηθεσδά τον ρωτά «θέλεις υγιής γενέσθαι;» Το έμμεσο αλλά σαφές μήνυμα προς όλους μας είναι πως εφόσον ο ίδιος ο Θεός σέβεται την ελευθερία μας, θα πρέπει κι εμείς να μην υποδουλωνόμαστε εθελούσια στα πάθη και τις αδυναμίες μας.

Συνειδητοποιούμε, τέλος, πόσο μικρόψυχοι και αφιλάδελφοι παρουσιάζομαστε οι άνθρωποι απέναντι στους συνανθρώπους μας. Οι «προάγοντες», αυτοί που προπορευόνταν, ενώ συχνά ελεούσαν τον τυφλό, τώρα «επετίμων αυτό να σιωπήσει». Του έδιναν κάποιες πενταροδεκάρες για να επιζήσει. Τώρα, όμως, που ζητά κάτι περισσότερο, δεν του συμπαραστέκονται. Έτσι είμαστε, πολλές φορές, οι άνθρωποι. Δίνουμε κάτι- συνήθως ελάχιστο- για να καθησυχάζουμε τη συνείδησή μας, αλλά είμαστε απρόθυμοι να αναλάβουμε μια πρωτοβουλία για πραγματική βελτίωση των συνθηκών ζωής των συνανθρώπων μας, να εγκύψουμε στα πραγματικά τους προβλήματα. Η περικοπή μας παρουσιάζει το παράδειγμα αυτών των ανθρώπων προς αποφυγή.

Πολλά, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Μακάριοι όσοι εγκύπτουν σ'αυτά και τα χρησιμοποιούν για βελτίωση της κατά Χριστόν ζωής τους.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφες. δ΄ 1-7

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10 - 17

8 Δεκεμβρίου 2019

«Και ιδού γυνή ην πνεύμα έχουσα ασθενείας έτη δέκα και οκτώ...»

Ήταν μακροχρόνια και βασανιστική η ασθένεια της γυναίκας της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Υπέφερε για δεκαοκτώ χρόνια, μιαν ολόκληρη ζωή. Και η αρρώστια της ήταν βαριά «Ην συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές». Ήταν καμπουριασμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ανορθωθεί.

Θα αναζήτησε, ασφαλώς, τη θεραπεία της σε νοσοκομεία και γιατρούς. Το ποθούμενο, όμως, ήλθε από τον Χριστό, ως επιβράβευση της μακροχρόνιας υπομονής και της πίστης της· μιας πίστης που, παρά την σωματική παραμόρφωση, δεν της επέτρεπε να μένει μακριά από τη συναγωγή την ημέρα του Σαββάτου.

Θα μπορούσαμε να σταθούμε και να εξετάσουμε τη μεγάλη πίστη και την μακροχρόνια υπομονή της γυναίκας αυτής. Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε και την υποκριτική στάση του αρχισυναγωγού, καθώς και την ορθή χρήση της αργίας του Σαββάτου. Στα λίγα λεπτά, όμως, του κηρύγματος, ας δούμε το θέμα της ασθενείας και τη θεραπείας της, μέσα από το πρίσμα της Αγίας Γραφής.

Η ασθένεια, με τους πόνους που τη συνοδεύουν, συνιστά ένα πρόβλημα για τους ανθρώπους όλων των εποχών, που αναζητούν την αιτία της, τη σημασία της και τρόπους υπέρβασής της. Κάποιοι αποδίδουν την ταλαιπωρία του ανθρώπου από τις ασθένειες σε πονηρά πνεύματα και κακοποιές δυνάμεις που πρέπει να εξευμενισθούν με προσφορές και θυσίες. Αυτοί ενστερνίζονται την αντίληψη της μαγείας. Άλλοι υποστηρίζουν ότι τα αίτια των ασθενειών εξηγούνται επιστημονικά και επομένως η θεραπεία είναι θέμα της επιστήμης και μόνο. Αυτοί υιοθετούν την αντίληψη του ορθολογισμού.

Η Αγία Γραφή, χωρίς να αγνοεί αυτές τις θεωρίες, εξετάζει την ασθένεια και τη θεραπεία μέσα στα πλαίσια του θεϊκού σχεδίου για τη σωτηρία των ανθρώπων. Στο ερώτημα πώς ο παντοδύναμος αλλά και πανάγαθος και φιλάνθρωπος Θεός επιτρέπει τις ασθένειες και τη δυστυχία, που αυτή συνεπάγεται, η απάντηση δίνεται με ένα άλλο ερώτημα: «Τις έγνω νουν Κυρίου ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο;» Ποιος, δηλαδή, γνώρισε τη σκέψη του Θεού ή ποιος μπόρεσε να γίνει σύμβουλος του;

Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος οφείλει να γνωρίσει τα όρια του, ότι δηλαδή, ως δημιουργήμα, είναι ύπαρξη με περιορισμένες δυνατότητες, σε σχέση με τον Θεό, και να αναγνωρίσει την παντοδυναμία του Θεού, προς τον οποίο πρέπει να προσβλέπει με εμπιστοσύνη. Από την άλλη, βέβαια, δεν θα πρέπει να παραθεωρείται η δύναμη της αμαρτίας που απομάκρυνε τον άνθρωπο από την πηγή της ζωής και τον υπέταξε στον νόμο της φθοράς.

Παράλληλα η Αγία Γραφή αποδίδει και θετικά στοιχεία στην ασθένεια, διδάσκοντας τον πιστό να αναζητεί, πίσω από τον πόνο που αυτή προκαλεί, και

άλλες παιδαγωγικές κινήσεις του Θεού. Ο Απ. Παύλος αποδίδει την ταλαιπωρία του από την ασθένεια, που τον βασάνιζε, στο σχέδιο του Θεού να του περιστείλει τον εγωισμό. «Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα με κολαφίζη, ίνα μη υπεραίρωμαι» λέγει. Στην παράκληση του Παύλου για θεραπεία, ο Θεός απαντά: «Αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται». Σου αρκεί δηλ. η χάρη μου, γιατί η δύναμη μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα από αυτή την αδυναμία σου.

Η Αγία Γραφή, πάλιν, διδάσκει ότι οι ποικίλες θλίψεις και ταλαιπωρίες εδραιώνουν τον άνθρωπο στην πίστη, αφού «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου κατασχύνει».

Στην Ιστορία της ανθρωπότητας αναφέρονται περιπτώσεις παρέμβασης του Θεού με σκοπό τη σωτηρία των ανθρώπων. Η παρέμβαση αυτή του Θεού αποσκοπεί στο να βοηθήσει τους ανθρώπους να ξεπεράσουν τις συνέπειες της υποταγής τους στους νόμους της φθοράς, εξ αιτίας των αμαρτιών τους και της διακοπής της κοινωνίας τους μαζί του. Οι θαυματουργίες του, τόσο στους χρόνους της Παλαιάς, όσο και της Καινής, Διαθήκης, αυτό τον σκοπό έχουν. Το βλέπουμε ξεκάθαρα στον Χριστό, όταν θεραπεύει πρώτα την αμαρτία, αποκαθιστώντας την κοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, και ύστερα χαρίζει τη σωματική υγεία. Κι ακόμα προτρέπει τον κάθε θεραπευόμενο: «ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε».

Ένας από τους κυριότερους σκοπούς των συχνών θεραπειών, που ενεργούσε ο Χριστός, ήταν να αποδείξει ότι έφτασε η επηγγελμένη Μεσσιανική εποχή και αρχίζει η αναίρεση της αθλιότητας και του πόνου της παρούσης ζωής που είναι το αποτέλεσμα της διακοπής της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Γι' αυτό και σήμερα «επέθηκεν αυτή (τη γυναικί) τας χείρας» και «παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξασε τον Θεόν». Την έλυσε από τα δεσμά του σατανά επαναφέροντάς την στη σχέση με το Θεό.

Η απαλλαγή από τη φθορά επρόκειτο να ήταν ο σκοπός και του κηρύγματος της Εκκλησίας. Ο ίδιος ο Χριστός ανέφερε ότι μεταξύ των σημείων, που θα εβεβαίωναν τη γνησιότητα του κηρύγματος των απεσταλμένων του, ήταν ότι «επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν» (Μαρκ. 16,18). Η θεραπεία ασθενών γίνεται στο όνομά του και με τη δύναμή του. Ωστόσο οι θεραπείες γίνονται όταν υπάρχουν και οι απαραίτητες, για τον Θεό, προϋποθέσεις. Κύρια προϋπόθεση που ελκύει τη θεραπευτική χάρη του Θεού είναι η πίστη, κατά τον συνήθη λόγο του Χριστού: «η πίστις σου σέσωκέ σε». Την πίστη, βέβαια, συνοδεύουν και άλλες αρετές, όπως η ταπεινωση, η υπακοή, η μετάνοια.

Κατά τις ανεξικνιάστες, λοιπόν, βουλές του Υψίστου και κατά τον απρόσιτον «νον Κυρίου», πάσχει για δεκαοκτώ χρόνια η σημερινή συγκύπτουσα. Δεν την απέλιπε όμως η πίστη. Κι αξιώθηκε της θεραπείας από τα χέρια του ίδιου του Κυρίου. Ας γίνει, η γυναίκα αυτή, παράδειγμα πίστης, εγκαρτέρησης και υπομονής και για μας, που δοκιμαζόμαστε από θλίψεις και ασθένειες στον κόσμο τούτο.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Τιμ. α' 8-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16-24

15 Δεκεμβρίου 2019

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα» (Λουκ. ιδ' 17)

Ο Θεός δημιούργησε για χάρη του ανθρώπου δυο παραδείσους, ένα γήινο και ένα ουράνιο, με στόχο ο άνθρωπος να γίνει κοινωνός της Χάριτος του Θεού και μέτοχος της Βασιλείας Του. Έτσι ο άνθρωπος ξεκινώντας από το «κατ'είκόνα» θα έφθανε στο «καθ'ομοίωσιν Θεού». Ωστόσο η παραμονή στον πρώτο και η είσοδος στον δεύτερο θεμελιώθηκε πάνω σε ένα βασικό όρο. Και αυτός ο όρος, ήταν και εξακολουθεί να παραμένει ο ίδιος. Δηλαδή, η ελευθερία του ανθρώπου.

Δυστυχώς όμως, ενώ τα αγαθά του Παραδείσου που προσφέρθηκαν στον άνθρωπο θα μπορούσαν να αποτελέσουν και τα μέσα του αγιασμού και της τελειώσής του, φθάνοντας στο «καθ' ομοίωσιν», με την κακή χρήση της ελευθερίας του, τελικά κατέστρεψε αυτό τον στόχο. Αποτέλεσμα, η ευλογία των αγαθών μετατράπηκε και μετατρέπεται από τότε σε αζεπέραστο εμπόδιο για την συμμετοχή του ανθρώπου στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού. Γεγονός που επιβεβαιώνει η σημερινή Παραβολή του μεγάλου δείπνου και που ως σημειωθεί εδόθη από τον Χριστό σαν απάντηση σε κάποιον άνθρωπο, που εθεωρούσε «μακάριο όποιον θα πάρει μέρος στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού» (Λουκ. ιδ' 15).

Όμως, ο άνθρωπος αυτός, ενώ εγνώριζε τη σπουδαιότητα αυτού του δείπνου και ιδιαίτερα την τιμητική συμμετοχή σ' αυτό, την ίδια στιγμή αγνοούσε τους ηθικούς όρους και τις βασικές προϋποθέσεις για την συμμετοχή του σ' αυτό. Σαν να του έλεγε ο Χριστός: «Ναι, είναι μακάριος αυτός που θα συμμετάσχει σ' αυτό το δείπνο. Όμως, πρόσεξε μήπως μέσα από τις πράξεις σου καταστρέψεις αυτό που εγκωμιάζεις. Γιατί δεν αρκεί η τιμητική αυτή πρόσκληση του Θεού για συμμετοχή στο ουράνιο δείπνο, αλλά αυτή η πρόσκληση πρέπει να γίνει δεκτή και από σένα». Άρα και διαχρονικά και από τον καθένα από μας.

Είπε, λοιπόν, σήμερα ο Χριστός: «Κάποιος άνθρωπος ετοίμασε ένα μεγάλο δείπνο και κάλεσε πολλούς. Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους «Ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα». Τότε άρχισαν ο ένας μετά τον άλλο να βρίσκουν δικαιολογίες».

Κοινή η πρόσκληση σε όλους. Ο οικοδεσπότης καλεί, χωρίς διακρίσεις όλους τους ανθρώπους να γίνουν μέτοχοι, όχι μόνο της χαράς του, αλλά και των αγαθών του. Τους απευθύνει πρόσκληση, γιατί σέβεται την ελευθερία τους. Θέλει η συμμετοχή του καθενός στο δείπνο να είναι πράξη ελεύθερη και συνειδητή και όχι πράξη ανελεύθερη και αναγκαστική. Για τούτο και αργότερα ο Χριστός θα υπογραμμίσει το «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεί» (Μάρκ. η' 34). Κοινή η πρόσκληση: «Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα». Κοινή και η απάντηση. «Και ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες». Παρά τις διαφορετικές

δικαιολογίες κοινή είναι η παράκληση: «ερωτώ σε έχε με παρητημένον» ή και το «ου δυναμιαι ελθειν».

Αποκαρδιωτική η συμπεριφορά από όλους. Διαφορετικές οι δικαιολογίες, αλλά ξεκάθαρες οι προτιμήσεις. Πρόταξαν τις υλικές και βιοτικές ανάγκες, αντί των αγαθών και της ίδιας της Βασιλείας του Θεού. «Αγρόν ηγόρασα» είπε ο πρώτος. Μια απάντηση που έγινε παροιμιώδης και που αποτυπώνει την πλήρη αδιαφορία. «Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε» , είπε ο δεύτερος, υποδηλώνοντας την πλήρη υποδούλωση του στην ύλη μέσα από την συμμετοχή και των πέντε αισθήσεων. «Γυναίκα έγημα» είπε ο τρίτος. Και οι τρεις απαντήσεις είναι όχι μόνο αρνητικές, αλλά και «υβριστικές» για το Θεό. Γιατί αν ο υλικός κόσμος και τα αγαθά του ήταν εμπόδιο για την είσοδο του ανθρώπου στη Βασιλεία του Θεού, τότε ο Θεός όχι μόνο δεν θα τα εδημιουργούσε, αλλά ούτε και θα τα χαρακτήριζε ως «καλά λίαν» Αν δε η οικογενειακή ζωή ήταν πάλι εμπόδιο στη σύνδεση του ανθρώπου με τον Θεό, τότε πώς ο Θεός παρουσιάζεται να ευλογεί αυτή τη σχέση; Πως ο Χριστός, πάλι, αρχίζει τα θαύματά Του από τον γάμο στην Κανά; Αλλά και ο Απόστολος Παύλος γιατί χαρακτηρίζει το γάμο ως «μυστήριον μέγα» και ότι αυτό αναφέρεται στη σχέση του Χριστού και της Εκκλησίας; (Εφεσ. ε' 32).

Τέλος, αν η εργασία ήταν πηγή κακών και όχι καλών, τότε πώς ο Θεός μετά τη δημιουργία του ανθρώπου και όταν τον τοποθέτησε στον Παράδεισο τον κάλεσε «εργάζεσθαι αυτόν και φυλάσσειν;» (Γενεσ. β' 15). Κατά συνέπεια, όλες οι δικαιολογίες που προβλήθηκαν από τους καλεσμένους της παραβολής, όπως και πολλές άλλες που προβάλλουμε σήμερα εμείς, δεν είναι τίποτε άλλο παρά «προφάσεις εν αμαρτίαις». Όμως, παρά την όποια διαχρονική άρνηση των ανθρώπων, το δείπνο της Βασιλείας του Θεού δεν ματαιώνεται. Θα γίνει με άλλους «κλητούς», που παρά την ατέλειά τους, μέσα από το ταπεινό τους φρόνημα και τη θετική τους απάντηση θα μετατραπούν από «κλητούς» σε «εκλεκτούς».

Αδελφοί μου, οι άνθρωποι που παρά την όποια ατέλεια τους υποκλίνονται ευλαβικά στο κάλεσμα του Θεού αναγνωρίζοντας τον Θεό ως την πηγή κάθε ευτυχίας και σωτηρίας, είναι βέβαιο ότι θα σωθούν. Η αγάπη του Θεού προσφέρεται σε όλους μέσα από την τιμητική πρόσκληση «κλητοί», Η αξία της είναι ανυπολόγιστη και ανεκτίμητη. Κι'όμως η πραγματική της αξία αποκαλύπτεται μόνο με την εξαργύρωση της, μέσα από τη θετική απάντηση του κάθε ανθρώπου.

Αδελφοί μου , όταν ο Ιουδαϊκός λαός αρνήθηκε την πρόσκληση, τότε ο Θεός προσκάλεσε τους ειδωλολάτρες. Μέσα από τη αποδοχή της πρόσκλησης , ο Θεός τους βοήθησε να ξεπεράσουν την κάθε μορφής αναπηρία τους. Έτσι και σήμερα, μέσα από την Παραβολή καθώς και το γεγονός της Ενανθρώπησης του Κυρίου, που πλησιάζει, ανανεώνεται αυτή η πρόσκληση και σ' εμάς: «Έρχεσθε ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα». Ας ανταποκριθούμε θετικά σ'αυτή την πρόσκληση. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

22 Δεκεμβρίου 2019

«Εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν».

Πατέρες της Εκκλησίας, μεγάλοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς, ονομάζουν τον Θεό ανώνυμον και πολυώνυμον. Ανώνυμον διότι κανένα όνομα, καμιά λέξη του ανθρώπινου λεξιλογίου δεν μπορεί να περιλάβει και να αποδώσει πλήρως την ουσία και τις αναρίθμητες και άπειρες τελειότητες του Θεού. Πολυώνυμον δε, διότι η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, οι άνθρωποι γενικά αποδίδουν στον Θεό πολλά ονόματα, καθένα από τα οποία εκφράζει και κάποια άπειρη τελειότητα του Θεού. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Θεάνθρωπο Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. Πολλά ονόματα, ακριβώς διότι είναι Θεός και άνθρωπος, του έχει αποδώσει η Αγία Γραφή. Ένα όμως επικράτησε περισσότερο από όλα τα άλλα. Με αυτό τον προσφωνούσαν τότε οι άνθρωποι. Με αυτό τον επικαλούνται στις προσευχές τους οι Χριστιανοί διά μέσου των αιώνων. Είναι το όνομα Ιησούς.

Αλλά ο δίκαιος Ιωσήφ δεν του έδωσε από μόνος του το όνομα Ιησούς. Δεν το διάλεξε αυτός ανάμεσα στα πολυάριθμα ονόματα των Εβραίων. Του το έδωσε κατ' εντολήν Θεού ο άγγελος. Είναι επομένως Θεόδοτο το ιερώτατο και αγαπημένο αυτό όνομα. Για πρώτη φορά απεσταλμένος του Θεού και κατ' εντολήν του Θεού ο αρχάγγελος Γαβριήλ γνωστοποίησε στην Παρθένον το όνομα του παιδιού, το οποίο εκ Πνεύματος Αγίου θα γεννιόταν από αυτήν. «Ίδού, τής είπε, συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν» (Λουκ. α' 31).

Άγγελος Κυρίου πάλι, όταν βασάνιζαν τον δίκαιο Ιωσήφ άδικες υποψίες εναντίον της Παναγίας Παρθένου, κατ' εντολήν Θεού απεκάλυψε σ' αυτόν το μυστήριο της γεννήσεως του παιδιού και του ανακοίνωσε συγχρόνως το όνομα που έπρεπε να δοθεί σ' αυτό. Παρουσιάστηκε στον ύπνο και του είπε; «Ιωσήφ υιός Δαβίδ, μη φοβηθείς παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκα σου· το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματος εστίν Αγίου». Και αμέσως πρόσθεσε: «Τέξεται υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν» (Ματθ. α' 20, 21). Και ο Ιωσήφ, με τη σύμφωνη γνώμη φυσικά και της Παναγίας μας, ονόμασε το παιδί Ιησούν.

Με αυτό το γλυκύτερο όνομα το προσφωνούσε με απέραντη στοργή και τρυφερότητα η μητέρα του και ο Ιωσήφ. Με αυτό το ονόμαζαν κατόπιν τα συνομήλικά του παιδιά της Ναζαρέτ και οι Ναζαρηνοί. Με αυτό άνδρα πλέον, άφθαστο διδάσκαλο και θαυματουργό, τον ονόμαζαν οι σύγχρονοι του. Αυτό τέθηκε στην επιγραφή πάνω στον σταυρό του. «Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλεύς των Ιουδαίων» είχε γράψει ο Πιλάτος (Ιω, ιθ' 19). Όταν λίγα χρόνια αργότερα ο τρομερός διώκτης των πρώτων χριστιανών Σαύλος «εμπνέων απειλής και φόνου» πορευόταν προς την Δαμασκό και είδε εκτυφλωτικό φως να τον σκεπάξει, άκουσε την φωνή του Κυρίου να του λέγει: «Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις»; Σε ερώτηση του Σαούλ «ποιος είσαι, Κύριε;», ο Κύριος απάντησε: «εγώ ειμί Ιησούς, ον συ διώκεις» (Πράξ. θ' 1-5).

Αλλά τι σημαίνει η λέξη Ιησούς; Ποιο είναι το νόημα της; Είναι γνωστό, ότι κατά κανόνα τα ονόματα των Εβραίων – όπως άλλωστε και των αρχαίων Ελλήνων – εξέφραζαν ένα νόημα, είχαν κάποια σημασία. Ποια, λοιπόν, είναι η σημασία του ονόματος Ιησούς;

Το ιερό αυτό όνομα αποτελείται και είναι σύνθετο από δυο λέξεις. Από την λέξη Γιεχωβά, που σημαίνει «ο αιώνιος υπάρχων απειροτέλειος Θεός», και από την λέξη Ιεσούα, που σημαίνει «σωτηρία, σωτήρ». Επομένως ολόκληρο το όνομα σημαίνει «Θεός-Σωτήρ». Ότι δηλαδή αυτός, στον οποίον ο αρχάγγελος έδωσε το όνομα Ιησούς δεν θα ήταν ένας απλός άνθρωπος, ούτε και Θεός μόνον. Θα ήταν Θεός και άνθρωπος. Τέλειος Θεός, όπως ο Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα, και τέλειος άνθρωπος, όπως ήταν ο Αδάμ, όταν βγήκε από τα χέρια του Δημιουργού. Για αυτό και ο απόστολος Παύλος ονομάζει τον Κύριο «δεύτερον άνθρωπον», «επουράνιον άνθρωπον», «νέον Αδάμ» (Α΄ Κορ. ιε΄ 47, 48). Είναι, λοιπόν, Θεάνθρωπος ο Ιησούς. Αυτό μαρτυρεί το όνομα του.

Υψιστος σκοπός της ενανθρωπήσεως του, της θεανδρικής υπόστασης του ήταν η σωτηρία του αμαρτωλού ανθρώπου, του ανθρώπινου γένους από τον Αδάμ μέχρι συντέλειας των αιώνων. Το βαθύτερο, άλλωστε, νόημα του ιερού αυτού ονόματος, τον σκοπό που αυτό φανερώνει, έδωσε ο ίδιος ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Όταν προς τον Ιωσήφ είπε «καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν», αμέσως πρόσθεσε, «αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού». Η δεύτερη φράση ερμηνεύει το όνομα και το αιτιολογεί. Θα του δώσεις, λέει, αυτό το όνομα, διότι αυτό του ταιριάζει απόλυτα, αυτό δηλώνει τον σκοπό της σαρκώσεως. Διότι αυτός, ο Ιησούς, θα σώσει, θα απαλλάξει και θα ελευθερώσει τον λαόν του από το βάρος και την ενοχή της αμαρτίας. Είναι Θεός – Σωτήρ.

Πόσες και πόσες φορές ο Ιησούς δεν κάλεσε στη σωτηρία τους ανθρώπους της εποχής του και δεν καλεί όλους τους ανθρώπους της οικουμένης διά μέσου των αιώνων; Είπε και λέει, «δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε τον ζυγόν μου εφ υμάς... και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών» (Ματθ. ια΄ 28, 29). Αμέσως μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος κήρυτταν οι Απόστολοι προς τα πλήθη των Εβραίων, και κατόπιν προς όλη την οικουμένη σωτηρία στο όνομα του Ιησού. Μνημειώδης μένει η διακήρυξη του αποστόλου Πέτρου: «Ας γίνει γνωστό σ' όλους σας, είπε..., ότι δεν είναι δυνατόν με κανένα άλλο πρόσωπο και με κανένα άλλον τρόπο να πετύχουμε την σωτηρία, παρά μόνο δια του Ιησού, διότι δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα κάτω από τον ουρανό και πάνω στην γη, παρά μόνο το όνομα Ιησούς, που έχει δοθεί εκ μέρους του Θεού στους ανθρώπους, δια του οποίου έχει οριστεί να σωθούμε όλοι μας» (Πράξ. δ΄ 10, 12).

Ο Κύριος, που ως βρέφος, γεννήθηκε στη Βηθλεέμ είναι Θεός – Σωτήρ. Αυτό διαλαλεί το όνομα Ιησούς. Σαρκώθηκε για την σωτηρία όλου του ανθρώπινου γένους, για την σωτηρία του καθενός από μας προσωπικά. Και είναι για τον καθένα μας, ατομικά, Ιησούς δηλαδή Θεός – Σωτήρ.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α', 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

29 Δεκεμβρίου 2019

Γεγονός άμεσα συνυφασμένο με τη μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων, την οποία εξακολουθούμε να γιορτάζουμε, και που κατακλύζει τις εκκλησιαστικές ακολουθίες των ημερών, είναι η προσκύνηση των Μάγων, την οποία αξίζει να αναλύσουμε.

Είναι γνωστό πως τον Χριστό δεν τον περίμεναν μόνο οι Εβραίοι, προετοιμασμένοι από τις εξαγγελίες των προφητών. Τον περίμεναν και οι ειδωλολάτρες. Ήταν «η προσδοκία των Εθνών», των ειδωλολατρών. Την ημέρα που έδιωχνε τους πρωτοπλάστους από τον παράδεισο, ο Θεός τούς έδωσε και μιαν ελπίδα. Δεν ήθελε να περιπέσουν σε απόγνωση. Τους είπε ότι κάποιος απόγονος της γυναίκας θα συνέτριβε την κεφαλή του όφεως, θα αφαιρούσε τη δύναμη του σατανά. Οι πρωτόπλαστοι μετέφεραν την υπόσχεση αυτή του Θεού στα παιδιά τους, κι εκείνα στα δικά τους παιδιά. Έτσι, κι όταν ξέχασαν τον αληθινό Θεό, έμεινε στους ανθρώπους η προσδοκία του λυτρωτή.

Στους Εβραίους δίνονταν, κατά καιρούς, λεπτομέρειες της έλευσης του λυτρωτή, του Μεσσία, με τους προφήτες. Στους Έλληνες προγόνους μας γίνονταν αναφορές από τους φιλοσόφους. Στους Πέρσες ένας μάντης αναφέρθηκε στη γέννηση, στον χώρο του Ιακώβ, του Ισραήλ δηλαδή, ενός μεγάλου βασιλιά, την έλευση του οποίου θα εμήνυε ένα πρωτοφανές αστέρι. Κι ήταν αυτό το αστέρι που είδαν οι Μάγοι και ήλθαν από την Ανατολή, την Περσία, να προσκυνήσουν τον Χριστό.

Οι Μάγοι δεν ήσαν ούτε ταχυδακτυλουργοί, ούτε ασχολούνταν με τη μαγεία. Ήσαν σοφοί ηγεμόνες, επιστήμονες αστρονόμοι, που μελετούσαν τα ουράνια σώματα. Η Υμνολογία μας τους αποκαλεί «απαρχήν των εθνών». Απαρχές ήταν τα πρωτογεννήματα, τα πρώτα στάχυα, τα πρώτα σταφύλια, τα πρώτα προϊόντα γενικά. Ως πρωτογεννήματα ήσαν τα καλύτερης ποιότητας προϊόντα του είδους τους, γι' αυτό και προσφέρονταν στον Θεό. Η Υμνολογία, λοιπόν, απευθυνόμενη στον Χριστό λέει : «Την απαρχήν των εθνών ο ουρανός σοι προσεκόμισε τω κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι' αστέρος τους μάγους καλέσας». Δηλαδή « ο ουρανός οδήγησε κοντά σου, σ' εσένα το νήπιο που βρισκόσουν στη φάτνη, ό,τι καλύτερο είχε να επιδείξει η ειδωλολατρία, τους Μάγους, αφού τους κάλεσε και τους οδήγησε με το αστέρι».

Προηγουμένως προσκύνησαν τον Χριστό, ως εκπρόσωποι του Ιουδαϊσμού, οι ποιμένες. Τώρα τον προσκυνούν ως εκπρόσωποι του ειδωλολατρικού κόσμου, οι Μάγοι. Τα Ευαγγέλια δεν μιλούν για τον αριθμό των Μάγων. Επειδή πρόσφεραν τρία δώρα, σχηματίστηκε η ιδέα στον κόσμο, για τρεις Μάγους.

Τα τρία δώρα που πρόσφεραν στον νεογέννητο Χριστό οι Μάγοι, είχαν συμβολικό χαρακτήρα. Ο χρυσός, το χρυσάφι, είναι το κατ' εξοχή βασιλικό μέταλλο. Το στέμμα των βασιλέων, αλλά και τα κοσμήματα σ' ένα παλάτι είναι κατασκευασμένα από χρυσάφι. Αν θα πάρεις ένα δώρο σ' ένα βασιλιά, δεν θα του πάρεις κάτι το ευτελές. Θα του πάρεις ένα χρυσό αντικείμενο. Παίρνοντας, λοιπόν, οι Μάγοι στον Χριστό ως δώρο, χρυσόν, αναγνωρίζουν τη βασιλική ιδιότητά του. Τον αναγνωρίζουν ως βασιλιά.

Ο λίβανος, το λιβάνι, το θυμίαμα δηλαδή, είναι κάτι το οποίο προσφέρεται μόνο στον Θεό. Προσφέροντας οι Μάγοι στον Χριστό, ως δώρο, λίβανον, τον αναγνωρίζουν ως Θεό.

Η σμύρνα ήταν ένα ελαιώδες υγρό με διάφορες χρήσεις, κυρίως ταριχευτικές. Οι αρχαίοι άλειφαν τους νεκρούς τους με σμύρνα, προκειμένου να διατηρηθούν για κάποιες μέρες και να μην αρχίσει αμέσως η αποσύνθεση του νεκρού σώματος. Το Ευαγγέλιο περιγράφοντας την ταφή του Χριστού λέει: «Ἦλθε και Νικόδημος φέρων μείγμα σμύρνης και αλόης...» (Ἐφερε ο Νικόδημος, που μαζί με τον Ἰωσήφ τον από Αρριμαθαίας έθαψαν τον Χριστό, μείγμα από σμύρνα και αλόη). Η σμύρνα είχε και αναλγητικές ιδιότητες. Την έδιναν σ' αυτούς που εσταύρωναν, ή εκτελούσαν με άλλο τρόπο, για να ναρκωθούν και να μη νιώθουν τόσο πολύ τους πόνους. Για τον Χριστό δεν οι Ευαγγελιστές «εδίδουν αὐτῷ πικρὸν εὐσμυρνιακόν οἶνον...» Ἐδιναν στον Χριστό να πιει κρασί το οποίο είχαν αναμείξει με σμύρνα. Ο Χριστός, βέβαια δεν ήπια αυτό το μείγμα.

Δίνοντας, λοιπόν, οι Μάγοι, ως δώρο, στον Χριστό σμύρνα, αναγνωρίζουν ότι θα πεθάνει και θα χρειαστεί αυτό το υλικό.

Ένας ύμνος των ημερών εξηγεί ότι οι Μάγοι πρόσφεραν στον Χριστό «δόκιμον χρυσόν ως βασιλεί των αιώνων και λίβανον ως Θεῶ των ὅλων· ως τριήμερῳ δε νεκρῷ, σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ».

Είπαμε, πιο πάνω, ότι οι Μάγοι εκπροσωπούσαν εμάς τους πρώην ειδωλολάτρες στην προσκύνηση του Θείου Βρέφους. Πρόσφεραν, επομένως, τα δώρα τους και εκ μέρους μας. Αναμένει, ως εκ τούτου, ο Χριστός από τον καθένα μας να τον αναγνωρίζουμε ως τον μόνον αληθινό Θεό και να του προσφέρουμε τη λατρεία μας. Να τον αναγνωρίζουμε ως βασιλέα και κύριο της ζωής μας, υπακούοντας στους νόμους του. Να αναγνωρίζουμε και την ενανθρώπησή του, το πάθος και την τριήμερη ταφή του, για χάρη μας, και να βλέπουμε στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου εκείνον «υπέρ οὐ Χριστός απέθανεν».

Αντικρύζοντας με αυτό τον τρόπο την άφατη συγκατάβαση του Χριστού, θα οικειοποιηθούμε και τα αγαθά που έφερε στη γη η ενανθρώπησή Του.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΔΗ'

ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΙΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο Χριστός γεννάται, ας τον δοξάσετε· ο Χριστός έρχεται από τους ουρανοί, ας τον προϋπαντήσετε· ο Χριστός ευρίσκεται επί της γης, ας υψωθήτε. «Δοξολογήσατε τον Κύριον, όλη η γη», και, δια να τα είπω και τα δύο με μίαν λέξιν, ας ευφρανθούν οι ουρανοί και ας νιώση αγαλλίασιν η γη δια τον ουράνιον ο οποίος έγινε επίγειος. Ο Χριστός εσαρκώθη, νιώσατε αγαλλίασιν από χαράν και τρόπον. Από τρόπον εξ αιτίας της αμαρτίας· από χαράν εξ αιτίας της ελπίδος. Ο Χριστός εγεννήθη από την Παρθένον. Γυναίκες, παραμένετε παρθένοι δια να γίνετε μητέρες του Χριστού. Ποίος δεν αποδίδει λατρείαν εις εκείνον ο οποίος υπήρχεν απ' αρχής; Ποίος δεν δοξολογεί εκείνον ο οποίος ενεφανίσθη τώρα τελευταία;

Πάλιν διαλύεται το σκοτάδι, πάλιν εμφανίζεται το φως. Πάλιν η Αίγυπτος τιμωρείται με σκότος, πάλιν ο ισραηλιτικός λαός φωτίζεται με στήλην πυρός. Ο λαός ο οποίος κάθεται εις το σκοτός άς ίδη το λαμπρόν φως της κατανόησης των θείων μυστηρίων. «Τα παλαιά έχουν περάσει· ιδού, τα πάντα έχουν γίνει νέα». Το γράμμα υποχωρεί ενώ το πνεύμα αναδεικνύεται. Αι σκιαί απομακρύνονται και έρχεται εις την θέσιν των η αλήθεια. Ο τύπος του Μελχισεδέκ εκπληρώνεται. Ο αμήτωρ γίνεται απάτωρ. Ήτο αμήτωρ προηγουμένως και τώρα γίνεται απάτωρ. Οι φυσικοί νόμοι καταλύονται. Ο ουράνιος κόσμος πρέπει να συμπληρωθή. Ο Χριστός διατάζει· ας μην αντιστεκώμεθα. «Όλοι οι λαοί ας χειροκροτήσετε» επειδή εγεννήθη εις ημάς παιδίον, μας εδόθη υίός, εις τους ώμους του οποίου ευρίσκεται η εξουσία (διότι εξυψώνεται μαζί με τον σταυρόν) και ο οποίος ονομάζεται «αγγελιαφόρος μεγάλης θελήσεως» (της θελήσεως του Πατρός). Ο Ιωάννης ας βροντοφωνήση: «ετοιμάσατε τον δρόμον του Κυρίου» Και εγώ θα διαλαλήσω την σημασίαν της ημέρας: Ο άσαρκος παίρνει σάρκα. Ο Λόγος ενώνεται με την ύλην. Ο άόρατος γίνεται ορατός. Εκείνος τον οποίον δεν ημπορούσε να εγγίση κανείς, ημπορεί να ψηλαφηθή. Ο άχρονος αποκτά αρχήν. Ο Υίός του Θεού γίνεται Υίός ανθρώπου, «ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ήτο χθές, είναι σήμερα και θα παραμείνη ο ίδιος εις τους αιώνας». Οι Ιουδαίοι ας σκανδαλίζονται. Οι Έλληνες ας ειρωνεύονται και οι αιρετικοί ας κουράζονται με τας φλυαρίας των. Θα τον πιστεύσουν, όταν θα τον ίδουν να ανέρχεται εις τον ουρανόν. Και αν όχι τότε, οπωσδήποτε όταν θα τον ίδουν να έρχεται από τους ουρανοί και να κάθεται ως κριτής.

Αυτά όμως αργότερα. Σήμερα η πανήγυρις, είναι τα Θεοφάνια, δηλαδή η Γέννησις. Διότι λέγονται και τα δύο, επειδή δι' ένα και το αυτό πράγμα υπάρχουν δύο ονόματα. Διότι ο Θεός εφανερώθη εις τους ανθρώπους δια της γεννήσεως. Και υπήρχε μεν πριν, και υπήρχε πάντοτε, προερχόμενος από τον πάντοτε υπάρχοντα, πάνω από κάθε αιτίαν και λογικήν (επειδή δεν υπήρχε λόγος ανώτερος από τον Λόγον), αλλά μετά έλαβε σώμα προς χάριν μας, δια να μας χαρίση την ευτυχή ύπαρξιν, εκείνος ο οποίος μας έδωσε την ύπαρξιν, ή, καλύτερα, διά να μας επαναφέρει με την σάρκωσιν του εις την ευτυχή ύπαρξιν

από την οποίαν είχαμε απομακρυνθή εξ αιτίας της κακίας μας. Και εις μεν την εμφάνισιν δίδεται το όνομα Θεοφάνια, εις δε την γέννησιν, Γενέθλια.

Αυτό είναι δι' ημάς το νόημα της πανηγύρεως και αυτό εορτάζομεν σήμερα: Τον ερχομόν του Θεού προς τους ανθρώπους, δια να έλθωμεν να κατοικήσωμεν κοντά εις τον Θεόν, ή δια να επανέλθωμεν (διότι έτσι νομίζω ότι είναι σωστότερον να ειπωθή), δια να ενδυθώμεν τον νέον άνθρωπον, αφού εγκαταλείψωμεν τον παλαιόν. Και όπως έχομεν αποθάνει μαζί με τον Αδάμ, έτσι ας ζήσωμεν μαζί με τον Χριστόν, ας γεννηθώμεν μαζί του, ας συσταυρωθώμεν και ας ταφώμεν μαζί του, δια ν' αναστηθώμεν με την ανάστασιν του. Διότι πρέπει να υπομείνω την αντίστροφον πορείαν, η οποία οδηγεί εις το αγαθόν. Και όπως από τα πιο ευχάριστα ήλθαν τα δυσάρεστα, έτσι και από τα δυσάρεστα να επανέλθουν τα πιο ευχάριστα. «Διότι εκεί όπου ηυξήθη σημαντικά η αμαρτία, εκεί εδόθη πλουσιοπάροχα και η χάρις». Και αν η γεύσις επέφερε την καταδίκην, δεν εδικαίωσε, πολύ περισσότερον το πάθος του Χριστού; Ας εορτάζωμεν επομένως όχι με δημοσίας πανηγύρεις, αλλά κατά τρόπον θεϊκόν. Όχι κατά τρόπον κοσμικόν, αλλά κατά τρόπον υπερκόσμιον. Όχι τα ιδικά μας, αλλά περισσότερον τα του Κυρίου. Όχι τα σχετικά με την ασθένειαν, αλλά τα σχετικά με την θεραπείαν. Όχι τα της δημιουργίας, αλλά τα της αναδημιουργίας.

Πώς θα γίνη δε αυτό; Μη στολίσωμεν τα προπύλαια, μη δημιουργήσωμεν χορούς, μη στολίσωμεν τους δρόμους, μη χορτάσωμεν τα μάτια μας, μη τέρψωμεν την ακοήν μας με μελωδίας, μην κάνωμεν θηλυπρεπή την όσφρησιν μας, μη διαφθείρωμεν την γεύσιν μας, μην επιτρέψωμεν εις την αφήν να ευχαριστηθή, εις τας ευκόλους αυτάς εισόδους της αμαρτίας, ας μη δείξωμεν αδυναμίαν εις ένδυμα μαλακόν και πλούσιον, του οποίου το κυριώτερον χαρακτηριστικόν είναι το ότι είναι άχρηστον, ας μη φορτωθώμεν με πολυτίμους λίθους και με αστραφερό χρυσάφι, ας μη μεταχειρισθούμε βαψίματα, τα οποία κάνουν ψεύτικον το φυσικόν κάλλος και τα οποία έχουν εφευρεθή δια να καταστρέψουν την εικόνα. Ας μην παραδιδώμεθα εις γλέντια και οινοποσίας, με τας οποίας γνωρίζω ότι είναι συνυφασμένα και σαρκικά όργια, επειδή τα κακά μαθήματα προέρχονται από τους κακούς διδασκάλους, ή, καλύτερα, επειδή από κακόν σπόρον κακός βλαστός θα φυτρώση. Ας μην ετοιμάσωμεν παλαιά στρώματα δια να προσφέρωμεν εις την γαστέρα μας προσκαίρους ηδονάς. Ας μη δοκιμάσωμεν τα κρασιά τα οποία αναδίδουν μυρωδιά από άνθη, τα περίτεχνα κατασκευάσματα των μαγείρων, την πολυτέλειαν των αρωμάτων. Ας μη μας προσφέρουν η γη και η θάλασσα την πολυτιμον κοπριά των. Διότι έτσι ξέρω εγώ να αποκαλώ την πολυτέλειαν. Ας μη προσπαθούμεν να ξεπεράση ο ένας τον άλλον εις την ακολασίαν. Διότι ακολασία δι' εμέ είναι κάθε τι περιττόν και περισσότερον από ό,τι χρειαζόμεθα. Και αυτά να συμβαίνουν όταν άλλοι, οι οποίοι προέρχονται από τον ίδιον πηλόν με μας και από την ιδίαν ένωσιν, πεινούν και έχουν ανάγκην.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 5ος, ΣΕΛ. 37 - 43)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 50

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Τα άγια Θεοφάνια	σελ.	2
Κυριακή μετά τα Φώτα		4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά		6
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)		8
Υπαπαντή του Κυρίου		10
Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου		12
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου		14
Κυριακή ΙΣΤ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)		16
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)		18
Κυριακή της Απόκρεω		22
Κυριακή της Τυρινής		24
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)		26
Κυριακή Β' των Νηστειών		28
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνησεως)		30
Κυριακή Δ' των Νηστειών		32
Κυριακή Ε' των Νηστειών		34
Κυριακή των Βαΐων		36
Κυριακή του Πάσχα		38
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)		42
Κυριακή των Μυροφόρων		44
Κυριακή του Παραλύτου		46
Κυριακή της Σαμαρείτιδος		48
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)		52
Κυριακή της Πεντηκοστής		54
Κυριακή των Αγίων Πάντων		56
Κυριακή Β' Ματθαίου		58
Κυριακή Γ' Ματθαίου		62
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)		64
Κυριακή Ε' Ματθαίου		66

Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου	68
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	70
Κυριακή Η' Ματθαίου	72
Κοίμησις της Υπεραγίας Θεοτόκου	74
Κυριακή Θ' Ματθαίου	76
Αρχή της Ινδίκτου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά (Αγίων Πατέρων Ζ' Οικουμενικής Συνόδου)	94
Κυριακή Στ' Λουκά	96
Κυριακή Ζ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
Κυριακή Η' Λουκά	104
Κυριακή Θ' Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	108
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	110
Κυριακή Ι' Λουκά	112
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (των Προπατόρων)	114
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	116
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	118

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου Θεολόγου: Λόγος ΛΗ' «Εις τα Θεοφάνια, δηλαδή τη Γέννησιν του Σωτήρος».	120
--	-----

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	1/12	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυ.	3/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ	Τρ.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	3/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)	Τε.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ
Δε.	4/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Πε.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Νικόλαος (Εσπ.)
Τρ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εσπ.)	Πα.	6/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Πα.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εσπ.)	Κυ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	10/11	ΠΑΝΑΓΙΑ	Κυ.	8/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ (Εσπ.)
Κυ.	10/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Μηνάς (Εσπ.)	Τε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Εσπ.)
Δε.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Πε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας
Πε.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	15/12	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	17/11	ΠΩΜΟΣ	Σα.	21/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Τε.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Κυ.	22/12	ΓΙΟΛΟΥ
Πε.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Τε.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εσπ.)	Πε.	26/12	ΛΕΜΠΑ (Εσπ.)
Πα.	29/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)	Κυ.	29/12	ΤΙΜΗ
Σα.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/11	ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Τρ.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Κυ.	10/11	ΦΟΙΝΙ	Τε.	4/12	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	10/11	ΛΑΣΑ, Άγιος Μηνάς (Εσπ.)	Τε.	6/12	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νικόλαος
Δε.	11/11	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Πα.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Τε.	20/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Παναγία Θεοσκέπαστη (Εσπ.)	Σα.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ.)
Πε.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Κυ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη	Τρ.	24/12	ΚΙΝΟΥΣΑ, Αγία Ευγενία
Σα.	30/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)	Τρ.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

3/11	ΚΟΛΩΝΗ	1/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
10/11	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	8/12	ΑΡΜΟΥ
17/11	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	15/12	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

3/11	ΣΤΑΤΟΣ	8/12	ΤΣΑΔΑ
10/11	ΠΟΛΕΜΙ	15/12	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
17/11	ΑΡΟΔΕΣ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

3/11	ΚΟΝΙΑ	8/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
17/11	ΛΕΜΠΑ	15/12	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org